

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ก

รายรับและรายจ่ายของธุรกิจประมงในจังหวัดสมุทรสงคราม

4.1 รายรับจากการประกอบธุรกิจประมง

รายรับของการประกอบธุรกิจประมงจะเกิดจากการจำหน่ายสัตว์น้ำที่ผู้ประกอบการออกเรือหามาได้ ซึ่งสถานที่ในการจัดจำหน่ายที่สำคัญของจังหวัดสมุทรสงครามคือ “ตลาดปลาสมุทรสงคราม” หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า “ตลาดปลาแม่กลอง” รายได้ของผู้ประกอบการแต่ละรายก็จะแตกต่างกันไปตามชนิด ขนาด และปริมาณของสัตว์น้ำที่จับได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน ได้แก่ สภาพเรือ กำลังเครื่องยนต์ เครื่องมือสื่อสารต่างๆ อุปกรณ์ เครื่องมือในการหาปลา และสภาพดินฟ้าอากาศ เป็นต้น รวมถึงประสบการณ์ ความชำนาญของได้กั้ง และลูกเรือในการออกหาปลานอกจากความแตกต่างในด้านชนิดและขนาดแล้ว ยังมีความแตกต่างในทางกายภาพ สภาพความสด และสมบูรณ์ของสัตว์น้ำก่อนที่จะจำหน่าย ซึ่งขึ้นอยู่กับระยะเวลา และกรรมวิธีในการเก็บรักษาเป็นสำคัญ

สัตว์น้ำแต่ละชนิดที่นำมาจำหน่าย ณ ตลาดปลาสมุทรสงคราม จะมีความแตกต่างกันในเรื่องของราคา ขึ้นอยู่กับว่าสัตว์น้ำมีขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ ความสดใหม่ ความสมบูรณ์ของสัตว์น้ำนั้นๆ รวมถึงช่วงเวลาที่ทำการซื้อขาย เพราะราคาสัตว์น้ำมีการเปลี่ยนแปลงตลอด ไม่คงที่ตลอดทั้งปี ชนิดของสัตว์น้ำที่มีการซื้อขายกันในตลาดปลาสมุทรสงคราม ได้แก่ ปลาหู ปลาหูหลัง ปลาทรายแดง ปลาตาโต ปลาดาทหวาน ปลาจวดทองยาน ปลาอินทรียี่ใหญ่ ปลาอินทรียี่แกลบ ปลาไต้กอก ปลาอีวลั้ง ปลาช ลั้ง ปลาгимตัว ปลาสาดี ปลาจะระเม็ดขาว ปลาจะระเม็ดดำ ปลาช่อนทะเล ปลาจวดเทียน ปลาลิ้นหมา ปลากะพงแดง ปลากะพงขาวใหญ่ ปลากะพงขาวจาน ปลาดาบขาว ปลาดาบเงิน ปลาฉลาม ปลากะเบน ปลาเป็ด หมึกหอม หมึกกระดอง หมึกกล้วย ปูม้า กุ้งกระดาน หอยเชลล์ กุ้งกุลาดาย และกุ้งแชบ๊วย

ตารางที่ 1ก แสดงราคากลางสัตว์น้ำที่มีการซื้อขายในตลาดปลาสมุทรสงคราม ณ วันที่ 15 ธันวาคม 2554

ชื่อปลา	ขนาด	ราคาต่ำ- สูง
ปลาหู	ใหญ่	22-40
	กลาง	22-30
	เล็ก	20-25
ปลาหูลิ่ง		28-30
ปลาทรายแดง	ใหญ่	38-45
	กลาง	18-26
	เล็ก	12-15
ปลาตาโต		20-25
ปลาตาหวาน	ใหญ่	23-29
	กลาง	15-18
	เล็ก	10-15
ปลาจวดท้อง ขน		28-33
ปลาอินทรี	ใหญ่	120-140
	แกลบ	40-60
ปลาไต้กอก	ใหญ่	30-31
	เล็ก	20-25
ปลาอ้วลิ่ง		26-29
ปลาชลิ่ง		17-20
ปลาгимตัว		30-31
ปลาสำลี		200-240
ปลาจะระเม็ด ขาว	ใหญ่	300-450
	เล็ก	120-200
ปลาจะระเม็ดดำ	ใหญ่	120-130
	เล็ก	80-100
ปลาช่อนทะเล		60-70
ปลาจวดเทียน		50-60
ปลาลิ้นหมา		40-60

ปลากะพงแดง		120-150
ปลากะพงขาว	ใหญ่	100-120
	จาน	100-120
ปลาตาบลา	ใหญ่	40-52
ชื่อปลา	ขนาด	ราคาต่ำ- สูง
ปลาตาบเงิน	ใหญ่	38-50
ปลาฉลาม		45
ปลากะเบน		25-40
ปลาเป็ด		6.50-7
หมึกหอม	ใหญ่	160-170
	กลาง	160-170
	เล็ก	150-160
หมึกกระดอง	ใหญ่	140-150
	กลาง	120-130
	เล็ก	130-140
	จิ๋ว	50-70
หมึกกล้วย	ใหญ่	160-170
	กลาง	130-140
	เล็ก	110-120
	จิ๋ว	50-65
ปูม้า		80-200
กุ้งกระดาน		200-300
หอยเชลล์		50-80
กุ้งกุลาลาย	ใหญ่	900-950
	เล็ก	380-450
กุ้งแชบ๊วย	ใหญ่	250-300
	เล็ก	200

ที่มา : สหกรณ์ประมงแม่กลอง จำกัด

4.2 ต้นทุนในการประกอบธุรกิจประมง

การประกอบธุรกิจประมงมีปัจจัยที่สำคัญในการลงทุนอย่างด้วยกัน ได้แก่ เรือประมงที่จะใช้ออกหาปลา ปัจจัยด้านกำลังคน ซึ่งประกอบไปด้วย ใต้กั้ง นายท้ายเรือ อินเเนีย ลูกเรือ รวมถึงสมาชิกในครอบครัวด้วย ซึ่งต้องมีการจ่ายค่าแรงตามความเหมาะสม และปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ ค่าน้ำมันเรือ ค่าขนส่ง ค่าอุปกรณ์และเครื่องมือในการจับปลา ค่าเสบียงและอาหารต่างๆ ค่าซ่อมบำรุงเรือ รวมถึงค่าธรรมเนียมและดอกเบี้ยต่างๆ

4.2.1 การลงทุนในการประกอบธุรกิจประมง

การลงทุนในธุรกิจประมง ส่วนที่สำคัญคือ เรือประมงที่ใช้ออกหาสัตว์น้ำ โดยเรือที่นำมาใช้นั้นมีลักษณะการลงทุน 2 รูปแบบคือ การต่อเรือใหม่ และการดัดแปลงเรือเก่าที่ใช้งานแล้ว

การต่อเรือใหม่ เป็นการประกอบเรือขึ้นมาใหม่ทั้งหมด การลงทุนที่สำคัญ ได้แก่ เปลือกเรือ เครื่องยนต์เรือ เกียร์ และอุปกรณ์การประมง โดยเปลือกเรือได้จากการนำไม้มาประกอบขึ้นรูปเป็นลำเรือ เครื่องยนต์และเกียร์ใช้ในการเดินเรือ ซึ่งราคาขึ้นอยู่กับความแรง (แรงม้า) ยี่ห้อ รุ่นแล้วแต่ขนาดของเรือ และอุปกรณ์การประมง ได้แก่ เรดาร์ โซนาร์ อวน สลิ่ง และอุปกรณ์จับสัตว์น้ำต่างๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นของใหม่ทั้งหมด ดังนั้นรูปแบบการลงทุนนี้จึงใช้งบประมาณค่อนข้างสูง

การดัดแปลงเรือเก่าที่ใช้งานแล้วมาใช้ต่อ เป็นการซื้อเรือเก่าหรือที่เรียกว่า เรือมือสอง ซึ่งการลงทุนรูปแบบนี้จะต่ำกว่าการต่อเรือใหม่ เพราะเรือที่ซื้อมาจะมีอุปกรณ์ทุกอย่างครบอยู่แล้ว ทั้งตัวเรือ เครื่องยนต์เรือ เกียร์ และอุปกรณ์หาสัตว์น้ำต่างๆ เพียงแต่บางอย่างอาจจะชำรุดเสียหาย ต้องมีการซ่อมแซมหรือเปลี่ยนใหม่

4.2.2 แรงงานในธุรกิจเรือประมง

แรงงานของธุรกิจประมงประกอบไปด้วย ใต้กั้ง อินเเนีย (เอ็นจินิกเนีย) นายท้ายและลูกเรือ โดยใต้กั้งทำหน้าที่เป็นเสมือนผู้จัดการ คอยควบคุมดูแล จัดการภายในเรือ สั่งการลูกน้อง ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สำคัญมากในการออกเรือ ดังนั้นจึงต้องเป็นผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานพอสมควร

อินเเนีย หน้าที่หลัก คือ เป็นช่างเครื่อง ดูแลรักษาเครื่องยนต์เรือ ตลอดจนอุปกรณ์หาปลาต่างๆ ให้พร้อมใช้งานอยู่เสมอ

นายท้าย หน้าที่หลัก คือ เป็นคนขับเรือ

ลูกเรือ ทำงานทั่วไปภายในเรือ ตั้งแต่คัดแยกปลาที่จับได้ เก็บรักษา คองปลา และงานต่างๆ ไปแล้วแต่ใต้กั้งจะสั่ง ซึ่งเป็นงานที่ค่อนข้างหนัก ต้องอาศัยความอดทนในการทำงาน

สมาชิกในครอบครัวที่เข้ามาช่วยกิจการของตน ก็ถือว่าเป็นแรงงานของธุรกิจเช่นกัน แม้ว่าจะไม่ได้จ่ายค่าจ้างเป็นตัวเงินก็ตาม หรืออาจเรียกได้ว่าเป็น “ต้นทุนแอบแฝง” ซึ่งทำหน้าที่

หลายอย่าง แล้วแต่ความต้องการของแต่ละคน ตั้งแต่การออกเรือไปกับคนงาน หรือเป็นผู้ช่วยได้กึ่ง
ในการทำงานบนฝั่ง เช่น จดบันทึกปริมาณสัตว์น้ำที่ขายได้ เป็นต้น

รูปแบบการจ่ายผลตอบแทนของแรงงาน มีรูปแบบดังนี้

1) จ่ายค่าจ้างเป็นรายวันต่อคนต่อเที่ยวเรือ นิยมใช้กันมากในสมัยก่อนที่หาแรงงาน
ได้ง่าย โดยเฉพาะเรือประเภทที่เดินเรือจำนวนวันน้อยๆในแต่ละเที่ยว

2) จ่ายค่าจ้างเป็นรายเดือนสำหรับแรงงานประจำ จะทำให้แรงงานไม่ต้องเสี่ยงในการ
ขาดรายได้ ขณะเดียวกันผู้ประกอบการก็จะมีจำนวนแรงงานค่อนข้างแน่นอน ลดค่าใช้จ่ายในการ
หาแรงงาน โดยเฉพาะในสถานะที่แรงงานหายาก การจ่ายค่าจ้างแบบนี้มักจะใช้กับลูกเรือ อินเเนีย
หรือนายท้ายเรือ เป็นต้น

3) จ่ายค่าจ้างโดยใช้ระบบแบ่งส่วนจากรายได้ทั้งหมด ดังนั้นค่าจ้างประเภทนี้จึง
ขึ้นอยู่กับรายได้จากการจำหน่ายสัตว์น้ำที่จับมาได้ จึงทำให้แรงงานต้องมีความขยันในการทำงาน
ใช้ความสามารถในการดำเนินงานและบริหารจัดการเพื่อให้จับสัตว์น้ำได้อย่างเต็มที่ การจ่ายค่าจ้าง
ประเภทนี้มักใช้กับ ได้กึ่งหรือแรงงานบางส่วน

4) จ่ายค่าจ้างแบบผสมผสานจาก 3 แบบข้างต้น โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์และ
ช่วงเวลา

ตารางที่ 2ก แสดงประสบการณ์และอัตราเงินเดือนของแรงงานในธุรกิจประมง

รายการ	ประสบการณ์การทำงาน			อัตราเงินเดือน (บาท/เดือน)		
	ต่ำสุด	สูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ต่ำสุด	สูงสุด	ค่าเฉลี่ย
ได้กึ่ง	1 ปี	20 ปี	6 ปี	18,000	30,000	21,000
อินเเนีย	4 เดือน	6 ปี	2 ปี	7,000	14,000	11,000
นายท้าย	4 เดือน	6 ปี	2 ปี	7,000	14,000	9,500
ลูกเรือ	1 เดือน	5 ปี	1 ปี	4,000	10,000	5,500
สมาชิกในครอบครัว	1 เดือน	30 ปี	10 ปี	8,000	15,000	10,000

ที่มา : ณาตยา วงศ์วาทย์ (2552)

การจ้างแรงงานในธุรกิจประมงนั้น จะให้ความสำคัญกับประสบการณ์การทำงานเป็น
หลัก เนื่องจากธุรกิจประเภทนี้เป็นงานที่มีความเสี่ยง และเป็นงานที่หนัก ต้องอาศัยความอดทนใน
การทำงาน หากมีประสบการณ์การทำงาน ค่าจ้างหรือเงินเดือนที่ได้รับก็จะมากขึ้น ส่วนในเรื่อง
การศึกษานั้นจะไม่นับ โดยเฉพาะลูกเรือนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นคนต่างด้าว ซึ่งไม่มีการศึกษา แต่มี
ความอดทนและสู้งานหนักได้ ส่วนได้กึ่ง อินเเนียและนายท้ายเรือ ส่วนใหญ่จะเป็นคนไทย

การศึกษาไม่สูงมากนัก พออ่านออกเขียนได้ ส่วนสมาชิกในครอบครัวที่เข้ามาช่วยก็มีระดับการศึกษาที่หลากหลาย แต่มักเป็นผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานหรือได้รับช่วงต่อๆมาจากรุ่นสู่รุ่น

ต้นทุนแรงงาน ถือว่าเป็นต้นทุนผันแปร ซึ่งเป็นต้นทุนที่เปลี่ยนแปลงไปตามปริมาณการออกปลา โดยแบ่งเป็นต้นทุนเงินสดที่จ่ายจริง ได้แก่ เงินเดือนได้กั้ง เงินเดือนอินเนีย เงินเดือนนายท้าย และเงินเดือนลูกเรือ และต้นทุนที่ไม่เป็นเงินสดหรือไม่ได้จ่ายจริง แต่ต้องมีการประเมินเพื่อนำมาคิดเป็นต้นทุนด้วย ได้แก่ เงินเดือนสมาชิกในครอบครัวที่ประกอบธุรกิจเอง

4.2.3 ปัจจัยและค่าใช้จ่ายอื่นๆในธุรกิจเรือประมง

ปัจจัยอื่นๆที่มีความสำคัญ ได้แก่ น้ำมันเรือ ค่าขนส่ง ค่าอุปกรณ์และเครื่องมือในการจับปลา ค่าเสบียงอาหาร อุปกรณ์ทำครัวและน้ำจืด ค่าน้ำแข็งดองปลา ค่าซ่อมบำรุงเรือ เครื่องยนต์เรือ และเครื่องมือต่างๆ ดอกเบี้ยเงินกู้เพื่อใช้หมุนเวียนในกิจการ ดอกเบี้ยเงินลงทุนแรกเริ่ม และค่าธรรมเนียมต่างๆ เช่น ค่าธรรมเนียมการขายปลา ซึ่งเป็นร้อยละ 4 ของรายได้ทั้งหมดที่ได้รับจากการขายปลาในแต่ละวัน ถ้าวันไหนไม่ได้ขาย ก็ไม่ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมนี้ จึงถือเป็นต้นทุนผันแปร

ตารางที่ 3ก แสดงค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆของธุรกิจเรือประมงโดยเฉลี่ย

รายการ	หน่วย	จำนวน	ร้อยละ
ค่าน้ำมันเรือ	ลิตร/ปี	500,000	-
	บาท/ปี	13,500,000	72.47
ค่าขนส่ง (ค่ารถบรรทุกทุกปลาและน้ำมันรถ)	บาท/ปี	297,000	1.59
ค่าอุปกรณ์และเครื่องมือในการจับปลา	บาท/ปี	1,000,000	5.37
ค่าเสบียงอาหาร อุปกรณ์ครัวและน้ำจืด	บาท/ปี	250,000	1.34
ค่าน้ำแข็งดองปลา	บาท/ปี	800,000	4.29
ค่าซ่อมบำรุงต่างๆ	บาท/ปี	1,000,000	5.37
ค่าธรรมเนียมการขายปลา	บาท/ปี	833,400	4.47
ดอกเบี้ยเงินกู้	บาท/ปี	300,000	1.61
ดอกเบี้ยเงินลงทุน	บาท/ปี	555,000	3.48
รวม	บาท/ปี	18,627,900	100.00

ที่มา : ณาตยา วงศ์วาทย์ (2552)

จากตารางจะเห็นได้ว่า ค่าน้ำมันเรือ ซึ่งเป็นต้นทุนผันแปรที่เป็นเงินสด ถือเป็นต้นทุนที่สูงที่สุดที่ใช้ในการประกอบธุรกิจประมง ประกอบกับราคาน้ำมันที่มีการเปลี่ยนแปลงสูงขึ้น ทำให้สัดส่วนของต้นทุนค่าน้ำมันเรือต่อต้นทุนอื่นๆสูงขึ้นตามไปด้วย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ข

ภาวะเศรษฐกิจจังหวัดสมุทรสงคราม ประจำปี พ.ศ.2551

จากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP)

ภาวะเศรษฐกิจโดยรวม

พิจารณาจากผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดสมุทรสงคราม (Gross Provincial Products) มูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี พ.ศ.2551 เท่ากับ 17,116 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้านี้จำนวน 1,718 ล้านบาท ขณะที่อัตราการเติบโตของมูลค่าเพิ่ม ณ ราคาคงที่ ขยายตัวต่อเนื่องร้อยละ 3.5 จากที่ขยายตัวร้อยละ 2.1 ในปี 2550 เป็นผลจากความร่วมมือของภาครัฐและภาคเอกชนในจังหวัดที่มุ่งส่งเสริมกิจกรรมการผลิตและการตลาดสินค้าเกษตรกรรมให้มีคุณภาพและความนิยมนที่แพร่หลายมากขึ้น อันได้แก่ ส้มโอ ลิ้นจี่ และปลาหู เป็นต้น ส่งผลทำให้ปริมาณผลผลิตภาคการเกษตรขยายตัวสูงถึงร้อยละ 28.5 ขณะที่การผลิตนอกภาคเกษตรชะลอตัวลงตามภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ ความไม่สงบทางการเมือง และวิกฤติทางการเงินโลกในช่วงปลายปี

ตารางที่ 1ข แสดงมูลค่าเพิ่ม ณ ราคาคงที่ และอัตราการขยายตัวของจังหวัดสมุทรสงคราม ปี พ.ศ.2550 - 2551

ภาคการผลิต	มูลค่าเพิ่ม ณ ราคาคงที่ (หน่วย : ล้านบาท)		อัตราการขยายตัว (หน่วย : ร้อยละ)	
	2550	2551	2550	2551
เกษตรกรรม	591	760	-6.6	28.5
นอกภาคเกษตร	7,043	7,142	2.9	1.4
อุตสาหกรรม	1,796	1,907	15.9	6.2
การขายส่ง ขายปลีก	1,661	1,666	5.2	0.3
การขนส่งและการคมนาคม	938	963	-9.9	2.6
อื่น ๆ	2,647	2,605	-1.1	-1.6
GPP	7,634	7,902	2.1	3.5

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

การผลิตภาคการเกษตร ขยายตัวร้อยละ 28.5 ปรับตัวดีขึ้นจากที่หดตัวร้อยละ 6.6 ในปีก่อนหน้า โดยเฉพาะการผลิตสาขาพืชผล ปศุสัตว์ และการป่าไม้ ขยายตัวร้อยละ 49.8 เทียบกับที่หดตัวร้อยละ 12.6 ในปีก่อน ตามปริมาณความต้องการสินค้าที่เพิ่มขึ้น ส่วนสาขาประมงหดตัวร้อยละ 1.0 เทียบกับที่ขยายตัวร้อยละ 3.3 ในปีก่อน จากระดับราคาน้ำมันเชื้อเพลิงที่ปรับตัวสูงขึ้นตั้งแต่ต้นปี ทำให้ชาวประมงลดจำนวนเที่ยวเรือที่ออกจับปลา

ตารางที่ 2ข เครื่องชี้วัดการผลิตภาคเกษตรจังหวัดสมุทรสงคราม ปี พ.ศ.2550 – 2551

รายการ	ปริมาณผลผลิต		อัตราการขยายตัว	
	2550	2551	2550	2551
ปริมาณมะพร้าวผล (ตัน)	70,560	71,660	1.40	1.56
ราคา ณ แหล่งผลิต (บาท : ตัน)	4,098.62	3,585.00	23.49	(12.53)
ปริมาณส้มโอ (ตัน)	19,000	19,220	1.95	1.16
ราคา ณ แหล่งผลิต (บาท : ตัน)	14,105.09	13,830.00	(1.55)	(1.95)
ปริมาณจับสัตว์น้ำจากทะเลพาณิชย์ (ก.ก.)	4,603,000	4,471,000	(14.12)	(2.87)
ราคาเฉลี่ย (บาท/ก.ก.)	32.85	34.37	(1.56)	4.63
ปริมาณจับสัตว์น้ำจากทะเลพื้นบ้าน	12,859,731	7,245,967	(27.98)	(43.63)
ราคาเฉลี่ย (บาท/ก.ก.)	15.69	20.40	27.46	30.02

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดสมุทรสงคราม, สำนักงานประมงจังหวัดสมุทรสงคราม

การผลิตนอกภาคเกษตร ชะลอตัวจากร้อยละ 2.9 ในปี 2550 เหลือร้อยละ 1.4 โดยเป็นผลจากการชะลอตัวของการผลิตสาขาที่สำคัญ ได้แก่ สาขาอุตสาหกรรม ชะลอตัวจากร้อยละ 15.9 ในปี 2550 เหลือ ร้อยละ 6.2 ตามภาวะเศรษฐกิจประเทศที่ชะลอตัว ทำให้การผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกของจังหวัดลดลงตามไปด้วย สาขาการขนส่ง ขยายปีละ ๑๑.๕ ชะลอตัวจากร้อยละ 5.2 ในปี 2550 เหลือร้อยละ 0.3 และสาขาโรงแรมและภัตตาคาร ชะลอตัวจากร้อยละ 3.5 เหลือร้อยละ 2.0

สาขาการผลิตที่หดตัวจากปีก่อนหน้า ได้แก่ สาขาการก่อสร้างหดตัวร้อยละ 11.5 สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ หดตัวร้อยละ 2.7 สาขาบริการชุมชน หดตัวร้อยละ 7.3 รวมทั้งสาขาการผลิตภาคการที่ไม่แสวงหากำไร หดตัวร้อยละ 1.1 จากมาตรการปรับลดอัตราค่าจ้างคนภาครัฐ

สาขาการผลิตที่ขยายตัวในปีนี้ได้แก่ สาขาขนส่งและการคมนาคม ขยายตัวร้อยละ 2.6 จากที่ หดตัวร้อยละ 9.9 ในปี 2550 ทั้งในส่วนของการขนส่งทางน้ำและทางบกที่เพิ่มขึ้นตามกระแสความนิยมด้านการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ของจังหวัด และสาขาตัวกลางทางการเงิน ขยายตัวร้อยละ 0.7 จากที่ หดตัวร้อยละ 9.0 ในปีที่ผ่านมา

ตารางที่ 3x เครื่องชี้วัดการผลิตนอกภาคเกษตรจังหวัดสมุทรสงคราม ปี พ.ศ.2550 – 2551

รายการ	ข้อมูลเศรษฐกิจ		อัตราการขยายตัว	
	2550	2551	2550	2551
ปริมาณการใช้ไฟฟ้าภาคอุตสาหกรรม (หน่วย : ล้านกิโลวัตต์)	45.379	53.341	9.73	17.55
จำนวนแรงงานในระบบประกันสังคม (คน)	12,527	11,596	4.53	-7.43
ทุนจดทะเบียนพาณิชย์ (ล้านบาท)	6,459	5,559	19.08	-13.93
ปริมาณรถบรรทุกพาณิชย์จดทะเบียนใหม่ (คัน)	779	751	-8.35	-3.59

ที่มา : การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดสมุทรสงคราม, สำนักงานประกันสังคมจังหวัดสมุทรสงคราม,
สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสมุทรสงคราม และสำนักงานขนส่งจังหวัดสมุทรสงคราม

โครงสร้างการผลิต พิจารณาจากมูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี พ.ศ. 2551 ของจังหวัดสมุทรสงคราม ที่มีสัดส่วนการผลิตเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยจากปีก่อนหน้านี้ โดยสาขาการผลิตที่มีสัดส่วนสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่

- 1. สาขาอุตสาหกรรม** มูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี เท่ากับ 4,396 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 25.7 เพิ่มขึ้นจากในปี 2550 ที่มีสัดส่วนร้อยละ 23.2 ประกอบด้วยกิจกรรมการผลิตสำคัญคือ อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม, อุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้
- 2. สาขาการขนส่ง ขยายปลีก ๆ** มูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี เท่ากับ 3,566 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 20.8 ลดลงจากในปี 2550 ที่มีสัดส่วนร้อยละ 21.6 ประกอบด้วยกิจกรรมการผลิตสำคัญคือ การขายปลีกในร้านค้าเฉพาะอย่าง (เสื้อผ้า, รองเท้า), การขายปลีกอาหารและเครื่องดื่ม และการขายปลีกยานยนต์และจักรยานยนต์
- 3. สาขาพืชผล ปศุสัตว์ และการป่าไม้** มูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี เท่ากับ 1,441 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 8.4 เพิ่มขึ้นจากในปี 2550 ที่มีสัดส่วนร้อยละ 6.4 ประกอบด้วยกิจกรรมการผลิตสำคัญคือ การปลูกมะพร้าว และการทำสวนผลไม้ (ส้มโอ ลิ้นจี่ และมะม่วง)
- 4. สาขาขนส่ง และการคมนาคม** มูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี เท่ากับ 1,378 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 8.0 ลดลงจากในปี 2550 ที่มีสัดส่วนร้อยละ 8.5 ประกอบด้วยกิจกรรมการผลิตสำคัญคือ การขนส่งโดยสารทางถนน, การโทรคมนาคม และการขนส่งสินค้าทางถนน
- 5. สาขาการศึกษา** มูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี เท่ากับ 1,289 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 7.5 ลดลงจากในปี 2550 ที่มีสัดส่วนร้อยละ 7.9

ตารางที่ 4ข แสดงมูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี และโครงสร้างการผลิตจังหวัดสมุทรสงคราม
ปี พ.ศ 2550 - 2551

ภาคการผลิต	มูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี (หน่วย : ล้านบาท)		โครงสร้างการผลิต (หน่วย : ร้อยละ)	
	2550	2551	2550	2551
เกษตรกรรม	1,392	1,838	9.0	10.7
นอกภาคเกษตร	14,006	15,278	91.0	89.3
อุตสาหกรรม	3,577	4,396	23.2	25.7
การขายส่ง ขายปลีก	3,327	3,566	21.6	20.8
การขนส่งและการคมนาคม	1,313	1,378	8.5	8.0
การศึกษา	1,215	1,289	7.9	7.5
อื่น ๆ	4,579	4,649	29.8	27.3
GPP	15,398	17,116	100	100

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัว (GPP Per Capita) จังหวัดสมุทรสงคราม ประจำปี พ.ศ.2551 เท่ากับ 81,247 บาท/คน/ปี เพิ่มขึ้นจาก 73,330 บาท/คน/ปี ในปี 2550 จัดอยู่ในลำดับที่ 35 ของประเทศ โดยจังหวัดที่มีค่าสูงสุด คือ จังหวัดระยอง เท่ากับ 1,137,470 บาท/คน/ปี และจังหวัดที่มีค่าต่ำสุด คือ จังหวัดศรีสะเกษ เท่ากับ 29,793 บาท/คน/ปี

ด้านการท่องเที่ยว มีทรัพยากรธรรมชาติเอื้อต่อการท่องเที่ยวทั้งเชิงนิเวศ และเชิงวัฒนธรรม มีเส้นทางท่องเที่ยวทางน้ำที่โดดเด่นดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาท่องเที่ยวในจังหวัดเพิ่มขึ้น โดยในปี 2550 มีจำนวนผู้มาเยือน นักทัศนาจร และรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจากปี 2549 ร้อยละ 23.36 ร้อยละ 43.02 และร้อยละ 20.07 ตามลำดับ เนื่องจากจังหวัดมีระยะทางห่างจากกรุงเทพฯ เพียง 65 กิโลเมตร นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จึงมาจากกรุงเทพฯ และจังหวัดใกล้เคียง โดยท่องเที่ยวในระยะเวลาสั้นช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ ทำให้เกิดการหมุนเวียนทางด้านเศรษฐกิจของชุมชนและจังหวัดดีขึ้น

ปัญหาที่ตามมาจากการส่งเสริมการท่องเที่ยว คือทรัพยากรธรรมชาติได้รับผลกระทบจากการท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาท่องเที่ยวเพื่อชมธรรมชาติ จังหวัดจึงต้องสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติให้แก่ประชาชน บุคลากรด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดให้มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ มิให้เสื่อมโทรม

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

นางสาวกัญญารัตน์ สุวรรณสิงหาสน์

วัน เดือน ปีเกิด

9 ธันวาคม 2531

ประวัติการศึกษา

สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา โรงเรียน ศรีธรรมาศมูตร

จังหวัดสมุทรสงคราม ปีการศึกษา 2549

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี เศรษฐศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ปีการศึกษา 2553